

Ohlédnutí

(Marie Opekarová, Cheb)

Každý zodpovědný pedagog po čase svého vystupování před žáky náhle zjistí, že už nevystačí se znalostmi získanými na pedagogické fakultě. Buď to neřeší a jeho výuka podle toho vypadá, nebo začne hledat akce dalšího sebevzdělávání. Zjistí, že musí obětovat svůj volný čas, dokonce víkendy a dovolenou!!

My hudebníci jsme nuceni zajišťovat školní kulturní programy - rok co rok. Ty roky jsou stále jaksi kratší a nápady na oživení programů přicházejí po velkém úsilí, někdy člověka nenapadá nic nového, opakuje se a dostává se do začarovaného stereotypu.

Já osobně jsem měla velké štěstí, když jsem se po 10 letech své pedagogické praxe rozhodla vyjet na školení Pavla Jurkoviče. Jeho jméno jsem znala z předních stránek zpěvníků a učebnic hudební výchovy, jela jsem jen proto, abych poznala takového člověka osobně. Kdo osobně zažil jeho akci, chápe, jak pozitivně naladěná jsem odjížděla domů. Chtěla jsem s ním zažít další akce, a tak jsem se přihlásila do Bruntálu. Z Chebu procestovala řádný kus cesty, deset hodin ve vlaku mi za to stálo. Tam jsem poprvé zažila přednášku či seminář „Jak vyučovat populární hudbu ve škole“. Vždyť na Pedagogické fakultě v Plzni jsme o tuto hudbu ani slůvkem nezavadili. A tak jsem poznala dalšího pozitivního pedagoga, jehož informace jsem hltala plnými doušky a zírala, všechno si zapisovala a pak zkoušela na svých žácích. Můj starší kolega, který učil podle sebe a nikam už nechtěl vyjíždět, se mi párkrát přiznal, že poslouchal moje hodiny za dveřmi. Později se mě zeptal, kam na ty nápady chodím. Odpověděla jsem podle pravdy: „Snažím se napodobovat hodiny Honzy Prchala, ale on je daleko lepší!“

Od této doby jsem jezdila na další akce cíleně, podle jmen přednášejících. Zažila jsem totiž i semináře na PF v Plzni, za které bych se coby přednášející styděla. Rovněž souvislé pedagogické praxe několika studentů mě přesvědčily, že metodika hudební výchovy se vyučuje všelijak. Bohužel.

A tak jsem se dostala do Liberce na LŠHV. Obětuji dovolenou i finance na své sebevzdělávání. Někteří kolegové mě mají za blázna, výstižněji se vyjádřit nedovedu. Já vím svoje a netajím se tím, lákám do Liberce další nadšence. Občas mi někdo i uvěří a jede tam taky. Nikdo mi zatím nekáral, naopak, každý děkoval.

K mým nejsilnějším libereckým zážitkům patří práce s mým vlastním tělem pod vedením Aleny Tiché – protahuju se, tvářím jako „blbeček“ do úsměvu a najednou zazpívám nejvyšší tóny svého života. Chci si všechno zapsat, ale po chvíli tužku odhazuju a souzním se skupinou kolegů, kteří zírají podobně jako já. Je to úžasný, nepopsatelný pocit. Další silné zážitky získávám na setkáních s hosty LŠHv – nelze je všechny jmenovat, ale za všechny vyzdvihnu setkání s Pavlem Jurkovičem a Zuzanou Lapčíkovou. Kdo zažil, chápe a souhlasí.

Moje kolegyně matikářka při každé zmínce o LŠHv smutně pronese: „Škoda, že my matematici nemáme podobné akce.“ Má pravdu a ani netuší jak velkou.

Organizátorům LŠHv patří velký obdiv a poděkování za to, s jakým elánem akci vedou, je z nich všech cítit zapálení pro věc a dobrý úmysl. Hra v orchestru pod vedením Jiřího Holubce je dokonalou ukázkou toho, jak se cítí žáci pod naším vedením. Jenže málokdo má tak citlivé uši a hlavu otevřenou, dokonalou znalost partitury a smysl pro agogiku. Snažím se všechno si zapamatovat, ale každý jsme jiný, takže беру do desek všechny noty s vděčností, která se nedá žádným slovem vyjádřit. Proto píšu tento článek a doufám, že najde u řadových kolegů pochopení.

Marie Opekarová, Gymnázium Cheb